

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **A. Ch.**, zast. JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou se sídlem Jablonského 604/7, Plzeň, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem Křižíkova 12, Praha 8, proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 10. 2013, č. j. KRPA-373606-17/ČJ-2013-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2013, č. j. 4 A 73/2013 - 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně JUDr. Anně Doležalové, MBA, advokátce se sídlem Jablonského 604/7, Plzeň, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši **3 400 Kč**, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Včas podanou kasační stížností žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojila proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 10. 2013, č. j. KRPA-373606-17/ČJ-2013-000022, jímž bylo rozhodnuto o jejím zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o

změně některých zákonů, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

Městský soud v napadeném rozsudku vyšel z § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, dle něhož je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by tento cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Městský soud konstatoval, že ze spisu bylo zřejmé, že žalovaná přikročila k zajištění stěžovatelky na základě skutečností, které byly zjištěny při její kontrole.

Stěžovatelka nedoložila žádným dokladem svou totožnost. Pobývala na území České republiky bez cestovního dokladu a bez povolení k pobytu. Její tvrzení, že je občankou Itálie, se ukázalo jako nepravdivé poté, co žalovaná učinila dotaz u Interpolu, a bylo zjištěno, že italskými registry ani cizineckými evidencemi stěžovatelka neprochází. Stěžovatelka nebyla schopna uvést ani adresu hotelu, v němž údajně na území České republiky pobývala od 20. 9. 2013, kdy údajně přicestovala autem z Německa v doprovodu svého přítele, který se jmenuje W. B. O.

Městský soud dále rozebral, proč neshledal důvodnou námitku nepřiměřenosti uložení zajištění za účelem správního vyhoštění, a blíže objasnil, proč nebylo možno považovat za důvodnou ani námitku vztahující se k době zajištění v délce 90 dnů. Žalovaná sice v rámci výčtu úkonů, které bude třeba učinit a pro které stanovila dobu zajištění právě 90 dnů, nejprve uvedla, že bude činit dotazy u italských orgánů a pak na jiném místě uvedla Eritreu, to však městský soud označil za chybu v psaní, která nemá na zákonnost rozhodnutí vliv.

Městský soud se zabýval i námitkou zásahu do rodinného a soukromého života. Vyhodnotil ji jako účelovou, jelikož stěžovatelka zprvu při podání vysvětlení tvrdila, že je svobodná a bezdětná. Posléze však v žalobě tvrdila, že W. B. O., s nímž se na území České republiky zdržovala, je jejím manželem. S ohledem na nejednotnost výpovědí stěžovatelky a s přihlédnutím k tomu, že její tvrzení o státní příslušnosti se ukázalo nepravdivým, označil městský soud stěžovatelčino tvrzení o manželovi za účelové. Městský soud ze všech uvedených důvodů žalobu zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti

Blanketní kasační stížnost podaná samotnou stěžovatelkou byla prostřednictvím ustanovené advokátky doplněna. V doplnění kasační stížnosti stěžovatelka namítla, že v jejím případě nebyla splněna podmínka dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jelikož její jednání nenasvědčovalo nebezpečí maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, které jí zatím nebylo ani uloženo.

Hlavním důvodem zajištění stěžovatelky bylo, že na území České republiky údajně pobývala bez cestovního dokladu a víza, přičemž správnímu orgánu se nepodařilo ověřit její totožnost. Správní orgán společně s městským soudem poukázal na účelovost stěžovatelčiných tvrzení, přičemž vyšel z podezření, že její totožnost nebylo možno ověřit, a

pokračování

tudíž o sobě stěžovatelka uvedla nepravdivé údaje. S touto domněnkou stěžovatelka vyjádřila nesouhlas a trvala na tom, že důvodem neověření její totožnosti je zdlouhavá komunikace s italským velvyslanectvím. Stěžovatelka měla navíc z důvodu zajištění jen omezené možnosti obstarat potřebné důkazy k prokázání své totožnosti. Zastupitelský úřad Itálie nevykloučil možnost jejího oprávněného pobytu v Itálii. Ze skutečnosti, že stěžovatelka neprochází italskými registry, ani trestními registry Interpolu, nelze automaticky dovozovat, že by o sobě uvedla nesprávné údaje.

Stěžovatelka poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2006, č. j. 4 Azs 234/2005 - 59, který se zabýval nutností zkoumat nebezpečí maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění a kde bylo uvedeno, že nebezpečí maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění zřetelně míří především na situace, kdy cizinec v minulosti hrubým způsobem porušil zákon o pobytu cizinců, a dále na případy, kdy je cizinec veden v evidenci nežádoucích osob nebo je nežádoucí osobou zařazenou do informačního systému smluvních států. Stěžovatelka je na území České republiky poprvé v životě, v minulosti se tedy nemohla dopustit závažného porušení zákona o pobytu cizinců a není ani vedena v evidenci nežádoucích osob. Tomu, že stěžovatelka nebude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, nasvědčuje i fakt, že si přeje opustit území České republiky, jakmile se jí podaří obstarat si cestovní doklad. V zajištění nepodala žádost o udělení mezinárodní ochrany.

Stěžovatelka namítla i nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, jelikož z něj není seznatelné, zda bylo zkoumáno nebezpečí, že by mohla mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

V kasační stížnosti bylo dále poukázáno na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 - 54, dle něhož skutkový stav, který je založen na dedukcích a úvahách správního orgánu o účelovosti tvrzení účastníka řízení, aniž jsou řádně hodnoceny veškeré důkazy účastníkem nabízené, nelze považovat za prokázaný. Na to stěžovatelka pro svou věc navázala tvrzením, že v zajištění má jen velmi omezené možnosti navrhování důkazů, které by mohly prokázat její totožnost, zajištění jí tak paradoxně znemožnilo jakoukoli možnost obrany proti tvrzením správního orgánu o účelovosti jejich tvrzení.

V rámci poslední kasační námitky stěžovatelka uvedla, že správní rozhodnutí sice detailně popisuje kroky, které je třeba provést a kterými je odůvodněna doba zajištění, ke konci rozhodnutí však žalovaná zaměnila zemi původu stěžovatelky za Eritreu. Ze správního rozhodnutí tak není seznatelné, zda byla délka zajištění stanovena s ohledem na skutečnost, že budou údaje zjišťovány u orgánů Itálie nebo Eritrey.

III. Vyjádření žalované

Doplněná kasační stížnost byla zaslána žalované k vyjádření, ta je však Nejvyššímu správnímu soudu nezaslala.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, stěžovatelka je v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátkou. Důvod kasační stížnosti odpovídá důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zároveň zkoumal, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Zdejší soud se neztotožnil s námitkou, že by v nynější věci nebyly splněny podmínky stanovené v § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců k zajištění stěžovatelky. Dle zmíněného ustanovení: *„Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud [...] b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění [...]“* Spor se v nynější věci vede o to, zda v případě stěžovatelky existovalo nebezpečí, že by mohla mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

O tomto nebezpečí v nynější věci svědčil vzájemně provázaný komplex dvou skutečností: jednak nevěrohodná výpověď stěžovatelky, od níž se navíc stěžovatelka i podstatně odchýlila, a jednak skutečnost, že nebylo možno ověřit stěžovatelčinu totožnost.

Jak vyplynulo z úředního záznamu o zajištění stěžovatelky, stěžovatelka byla v 10.10 hodin dne 2. 10. 2013 kontrolována hlídkou cizinecké policie na Václavském náměstí 57 v Praze. Při kontrole nebyla schopna prokázat svou totožnost a i přes poskytnutou součinnost ze strany policie, která chtěla stěžovatelku odvést do místa jejího pobytu, si stěžovatelka nebyla schopna vybavit název hotelu, kde byla ubytována. Posléze bylo se stěžovatelkou zahájeno řízení o správním vyhoštění cizince. V protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 3. 10. 2013 stěžovatelka uvedla, že je italskou státní příslušnicí, narodila se v roce 1994 v Itálii, ve městě Genova. Uvedla, že do České republiky přicestovala jako turistka se svým přítelem, který se jmenuje W. B. O. V České republice je ubytována v jednom pražském hotelu, ale nepamatuje si jeho název a adresu, protože do hotelu jezdili taxislužbou. Dále vypověděla, že cestovní doklad má v hotelu, ale jméno hotelu nezná. Správnímu orgánu sdělila, že je svobodná a bezdětná. Stěžovatelka zároveň nežádala, aby o jejím zajištění byl informován zastupitelský úřad země, jejímž je příslušníkem, a nepřála si vyrozumět ani žádnou osobu, která se zdržuje na území České republiky.

Při hodnocení uvedené stěžovatelčiny výpovědi se Nejvyšší správní soud pozastavuje nad tím, že stěžovatelka sice tvrdila, že své cestovní doklady má v hotelu, kde je ubytována, adresu tohoto hotelu ani jeho jméno však nezná. K dokreslení toho, jak je možné, že nezná adresu ani název svého hotelu, před žalovanou uvedla, že do hotelu se dopravovali za pomoci taxislužby. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že ze soudního spisu městského soudu (sp. zn. 4 A 1/2014), který je v době rozhodování zdejšího soudu připojen ke spisu Nejvyššího

pokračování

správního soudu pod sp. zn. 9 Azs 104/2014, vyplynulo, že při jednání před městským soudem své tvrzení stěžovatelka rozvedla tak, že taxikáři vždy ukazovala kartičku hotelu, kartičku jí však taxikář nevrátil.

Pokud by mělo být pravdivé tvrzení o dokladech na hotelu, jehož jméno a adresu si stěžovatelka nevybavila, lze si klást otázku, proč stěžovatelka aktivněji nevyužila nabídku součinnosti ze strany policie, která jí byla nabídnuta při její kontrole, a to např. tak, že by se snažila popsat, jak její hotel vypadá, jak daleko je asi od centra města, případně uvést jiné okolnosti, které jí utkvěly v paměti tak, aby svůj hotel s pomocí policie našla. Pokud by totiž měla být pravdivá výpověď stěžovatelky o dokladech na hotelu, stěžovatelka musela počítat s tím, že se stejně jednou bude muset potýkat s problémem nalezení svého hotelu. Za dané situace se zdejšímu soudu jeví nepochopitelný pasivní přístup stěžovatelky k nabídce součinnosti ze strany policie dne 2. 10. 2013, která jí nabídla součinnost při řešení problému, který by stejně musela jednou řešit. Tento její přístup přitom přetrval i do dne 3. 10. 2013 při jejím vyjádření před žalovanou, kdy se ani nesnažila uvést žádné upřesňující informace ke svému hotelu a ani nežádala informovat o svém zajištění žádnou osobu na území České republiky. Lze si přitom představit, že by s pomocí jiné osoby (např. svého přítele, s nímž dle svého tvrzení přijela do České republiky a který by si snad mohl vybavit jméno či adresu hotelu) mohla nalézt svůj hotel.

Pochybnosti vzbuzuje i skutečnost, že stěžovatelka, která tvrdí, že je státní příslušnicí Italské republiky, nežádala zpravit italský zastupitelský úřad. Již se samotného průběhu řízení přitom stěžovatelce muselo být zřejmé, že pokud by jakýmkoli způsobem, tudíž i skrze pomoc zastupitelského úřadu, věrohodně prokázala svou tvrzenou totožnost, byla by policií propuštěna.

Na svou obranu v žalobě k městskému soudu stěžovatelka uvedla: *„Všechny dokumenty (pravděpodobně včetně cestovního dokladu) má k dispozici její matka, která před časem odešla do Dánska, a žalobkyni se ji nepodařilo kontaktovat.“* Takové vyjádření však dle hodnocení zdejšího soudu jen potvrzuje závěr o nevěrohodnosti výpovědi stěžovatelky ze dne 3. 10. 2013 před žalovanou. V kombinaci s výpovědí stěžovatelky o dokladech na hotelu, jehož jméno a adresu nezná, by to znamenalo, že by někdo, kdo byl o dokladech zpraven a komu by je hotelový personál vůbec vydal (matka stěžovatelky či někdo jiný), je musel vyzvednout z hotelu a následně převézt do Dánska k matce stěžovatelky. V logice stěžovatelčina líčení událostí by musely být doklady z hotelu odvezeny z České republiky bez ohledu na to, že s těmito doklady stěžovatelka cestuje a že se stěžovatelka v České republice nachází a své doklady zde potřebuje. Nereálnost takové varianty vede k závěru, že strategií stěžovatelky aplikovanou již 3. 10. 2013 před žalovanou je tvrdit, že doklady má, ale hledat rozličné důvody, proč nemohou být předloženy. To jen utvrzuje pochybnosti, zda vůbec jí tvrzené doklady existují.

Nejvyšší správní soud dále může odkázat na hodnocení městského soudu, že stěžovatelka si sama odporovala, když před žalovanou uvedla, že je svobodná, v její výpovědi tehdy W. B. O. vystupoval jako přítel. Následně však tohoto muže v žalobě k městskému soudu označovala jako svého manžela, což dokládala svým čestným prohlášením a čestným

prohlášením zmíněného muže o tom, že se vzali dne 24. 4. 2011. Zdejší soud považuje za vyloučené, aby si stěžovatelka již před žalovanou nevybavila, že je vdaná a s kým.

Stěžovatelka v úvodu své výpovědi před žalovanou ke své adrese trvalého pobytu uvedla: Cheparana Via, Vecchia 104, což se shoduje s adresou, kterou stěžovatelka uvedla na závěr své výpovědi a která má sloužit k případnému zaslání písemností do Itálie. Žalovaná do žádosti o zjištění totožnosti uvedla tuto stěžovatelkou sdělenou adresu. Ze zprávy Interpolu, kterou žalovaná dostala skrze Policejní prezidium České republiky, však vyplývá, že italské kolegové požádali, aby jim byly postoupeny informace ohledně přesné adresy, jelikož adresa uvedená v české žádosti nebyla správná.

Ve svém souhrnu zmíněné skutečnosti vedou k závěru o nevěrohodnosti výpovědi stěžovatelky před žalovanou. K tomu navíc přistoupila skutečnost, že italské policejní orgány na českou žádost sdělily, že stěžovatelka neprochází italskými registry obyvatel ani cizineckými evidencemi, což jen potvrzuje problematičnost stěžovatelkou sdělených údajů o její totožnosti. To v kombinaci s výše rozebranou výpovědí dostatečně odůvodnilo závěr, že stěžovatelka bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Tento závěr přitom vychází z konkrétního jednání stěžovatelky vůči žalované. Chování stěžovatelky, které učinilo zjištění její totožnosti značně obtížným, přitom jasně svědčí o jejím hostilním vztahu k postupům žalované týkajícím se osoby stěžovatelky, který odůvodňuje závěr, že by stěžovatelka mohla mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o svém správním vyhoštění.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, který se dle stěžovatelky nezabýval nebezpečím maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o vyhoštění. Městský soud se touto otázkou s dostatečnou pečlivostí zabýval, poukázal na to, že u italských orgánů nebylo možno ověřit totožnost stěžovatelky, kterou ani ona sama neprokázala, dále se zabýval nepravdivostí její výpovědi, rozebral rozpor jejího původního tvrzení, že je svobodná, s následným tvrzením o manželovi. Městský soud přitom jasně uvedl závěr, že nelze předpokládat, že by stěžovatelka byla ochotna se žalovanou spolupracovat.

Závěr, že byla naplněna i mezi stranami sporná část požadavků stanovených v § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nemohl změnit ani stěžovatelčin poukaz na rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 4. 2006, č. j. 4 Azs 234/2005 - 59, kde bylo uvedeno: *„Ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které uvádí deklaratorní výčet skutečností, odůvodňujících nebezpečí, že cizinec bude v budoucnu mařit výkon správního rozhodnutí, nebo narušovat veřejný pořádek na území České republiky, zřetelně míří především na případy, kdy cizinec v minulosti hrubým způsobem porušil zákon o pobytu cizinců, a dále na případy, kdy je cizinec evidován v evidenci nežádoucích osob, nebo je nežádoucí osobou zařazenou do informačního systému smluvních států.“* Skutečnost, že v citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud demonstrativně (srov. slovo „především“) uvedl typické a často frekventované případy, kdy jsou podmínky v § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců naplněny, neznamená, že naplnění těchto podmínek je omezeno výhradně jen na ty dva typové případy, které jsou v citované části rozsudku zmíněny. Vždy je třeba hodnotit okolnosti individuálního případu a zkoumat, zda na jejich půdorysu vyvstalo dostatečně reálné nebezpečí maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí, půjde-li o aplikaci § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Takové okolnosti byly v nynější věci naplněny i při akceptaci stěžovatelčina tvrzení,

pokračování

že na území České republiky je poprvé v životě a není v evidenci nežádoucích osob (pravdivost takového tvrzení tak nebylo třeba blíže zkoumat).

Nepřípadný je též stěžovatelčin odkaz na rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 - 54 (publikovaný pod č. 864/2006 Sb. NSS, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná též z www.nssoud.cz), kde bylo uvedeno: „Nelze mít skutkový stav za prokázaný, je-li tato skutečnost konstruována na základě dedukcí a úvah správního orgánu o účelovosti tvrzení účastníka řízení, aniž jsou řádně zhodnoceny veškeré důkazy účastníkem nabízené.“ V návaznosti na tento rozsudek stěžovatelka namítla, že z důvodu svého zajištění měla jen velmi omezené možnosti navrhování důkazů a zajištění jí tak paradoxně znemožnilo obranu proti tvrzením správního orgánu o účelovosti její výpovědi. Odkaz na zmíněný rozsudek, který zdůrazňoval nutnost zhodnotit veškeré účastníkem navržené důkazy, je nepřípadný v tom ohledu, že v nynější věci stěžovatelka nenavrhla žádné důkazy ke svým tvrzením; nelze poté žalované vytýkat, že nebyly zhodnoceny důkazní návrhy, které nebyly ze strany stěžovatelky vůbec učiněny. Dále lze konstatovat, že stěžovatelka sice tvrdila, že jí její zajištění prakticky znemožnilo vyvrátit závěr, že její výpověď je účelová a nepravdivá, neuvedla však, co konkrétně by se snažila učinit a navrhnout, pokud by nebyla zajištěna, a jakým přesným způsobem jí v tom zajištění zabránilo.

Pokud stěžovatelka spojovala nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované pro nesrozumitelnost se skutečností, že na jednom místě žalovaná zaměnila domovský stát stěžovatelky s Eritreou, je nutno takovou námitku vyvrátit. Je sice pravda, že se žalovaná ve svém rozhodnutí zmínila o státu Eritrea, bez nejmenších pochybností jde však o pouhou chybu v psaní. Tento údaj byl uveden v části rozhodnutí, kde doba zajištění v délce 90 dnů je odůvodněna kroky, které musí být ve spolupráci s domovským státem učiněny. Je zřejmé, že žalovaná si byla plně vědoma toho, že stěžovatelka za svůj domovský stát označila Itálii. To plně potvrzuje tato citace ze zmíněné části rozhodnutí žalované: „... musí dojít k ověření totožnosti cizinky na zastupitelském úřadu státu, který cizinka uvádí jako stát svého pobytu, tedy Itálie...“ I na dalším místě žalovaná ve zmíněné části rozhodnutí pojednala o tom, že stěžovatelka za svůj domovský stát označila Itálii. V takovém případě je však následná zmínka o státu Eritrea skutečně jen zjevnou chybou v psaní bez vlivu na zákonnost rozhodnutí žalované. Již městský soud přitom zcela správně poukazoval na to, že šlo o pouhou chybu v psaní.

V. Závěr a náklady řízení

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto

nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady, které by překračovaly její běžnou úřední činnost.

Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupkyni stěžovatelky, která jí byla soudem ustanovena k ochraně jejích práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. V předmětné věci Nejvyšší správní soud ustanovené zástupkyni JUDr. Anně Doležalové, MBA, advokátce se sídlem Jablonského 604/7, Plzeň, přiznal náhradu nákladů podle ustanovení § 7 bodu 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Úkonem právní služby, za který byla přiznána mimosmluvní odměna, bylo doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], za nějž činí odměna 3 100 Kč, k čemuž se připočítává částka 300 Kč náhrady hotových výdajů. Celkem tedy byla ustanovené advokátce přiznána částka 3 400 Kč. Tato částka bude zaplacená z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám právní zástupkyně stěžovatelky do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Nejvyšší správní soud naopak nepřiznal odměnu za úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, a to vzhledem k tomu, že ustanovená zástupkyně stěžovatelky neprokázala a ani netvrdila, že proběhla první porada s klientkou, která je nutnou součástí takového úkonu právní služby (dle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu je úkon právní služby vymezen jako: *„první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem“*), srov. např. usnesení zdejšího soudu ze dne 11. 4. 2012, č. j. 6 Azs 8/2012 - 40, či usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 8. 2011, sp. zn. I. ÚS 1879/10 (dostupné z <http://nalus.usoud.cz>). Lze poznamenat, že v případech, kdy se z objektivních příčin (např. protože je klient neznámého pobytu) nemůže první porada s klientem uskutečnit, lze tuto poradu nahradit jinou přiměřenou aktivitou advokáta (např. studiem spisu); to však v nynější věci, kdy je místo pobytu stěžovatelky známo, nemá význam, navíc ze spisu nijak nevyplývá, že advokátka učinila jakýkoli úkon, který by byl s to nahradit poradu s klientem.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. dubna 2014

JUDr. Radan Malík
předseda senátu